

ТЪМЕН ЗАВЕТ

АЛЕКСАНДРА
БРАКЕН

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Darkest Legacy*
Text copyright © 2018 by Alexandra Bracken

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2246-5

*На Ана Джарзаб, която първа обикна
тези персонажи и тъмния им свят.
Благодаря ти за всичко.*

КРЪВТА НЕ СЕ ОТМИВАШЕ.

Стичаше се червена, червена, червена по ръцете ми и струите заобикаляха охлузванията по китките ми и коричките на раните по кокалчетата ми. Водата от крана, достатъчно гореща, за да запоти огледалото, трябваше вече да я е разредила до бледорозово и да я е отмила напълно. Но кръвта просто... не спираше да тече. Засъхналите петна по кожата ми отново се съживяваха, разцъфвайки от ръжди-вокафяво в потресаващо алено. Червени поточета се виеха като змии надолу по умивалника и каналът едва успяваше да ги поглъща.

Тъмнината в тясната стаичка сякаш ме дебнеше, прокрадваше се в периферното ми зрение. Съсредоточих погледа си върху петънцата кръв, полепнали по порцелана като пръснати чаени листенца.

Побързай! – наредих си. – *Трябва да се обадиш. Трябва да вземеш телефона.*

Коленете ми се подкосиха и светът се наклони рязко надолу. Вкопчих ръце в гладкия ръб на мивката, за да не се стоваря на пода. Паянтовата ѝ свързка със стената поддаде под тежестта ми и простена предупредително.

Побързай, побързай, побързай...

Заех се да отлепвам едно по едно местата, където засъхналата кръв бе споила блузата ми с кожата ми, мъчейки се да не повърна.

Тръбите се затресоха в стената и кънтежът започна да се усилва, докато един финален трясък не раздруса цялата мивка.

По дяволите! Опипах близкия шкаф за нещо, в което да уловя последната топла вода.

– Не, не, не... хайде де...

Таймерите – проклетите таймери, отмерващи полагащата се на всяка стая чиста вода, така че нито капка да не се пропилява. Но сега ми трябваше. Примолех се поне *веднъж* да нарушат правилата заради мен. Кръвта бе по езика ми, по зъбите ми, по гърлото ми. С всяко преглъщане поемах металическия ѝ вкус по-надълбоко в себе си. Налагаше се да се почистя...

Тръбите се разтресоха за последно с глух тътен и водата намаля до тъничка струйка. Взех мотелската кърпа, вкоравена от многократно избелване, и я сложих под крана, за да попие остатъка от водата.

Стиснах болезнените си челюсти, приведох се немощно напред и опрях единия си хълбок в мивката. Избърсах малко от парата по огледалото и опитах да почистя с влажната кърпа засъхналата кръв по сцепената ми, подпухнала долна устна.

Плътта изпод изпотрошените ми нокти, покрита от слоеве мръсотия и кръв, болеше и при най-лекия натиск. Вперих очи в тъмночервените полумесеци, прозиращи под излющения ми лак. И дълго време не можах да ги извърна. Докато кичурът коса не плъосна влажно върху мивката.

Евтината флуоресцентна лампа изжужа и просветна с опасна яркост, захранвайки убийствения бял шум в черепа ми. Не можех да проумея какво виждам. Малкото, съдрано

парче плът. Извития върху порцелана кичур.

Не беше от дълга черна коса.

Беше от руса. Къса.

Не от моята.

Отворих уста, но вопълът, писъкът... останаха заключени в мен. Цялото ми тяло се разтrese и завъртях трескаво крановете, борейки се да отмия доказателството, спомена за жестокостта.

– О, боже, о, боже...

Хвърлих кърпата в празния умивалник, завъртях се към тоалетната и коленичих пред нея. Но колкото и да се бунтуваше стомахът ми, нищо не излезе. Не бях яла от дни.

Свих крака под себе си върху студените плочки, вдигнах треперливи ръце и запрокарвах пръсти през сплъстените възли в косата си.

Не се получаваше... Трябваше ми... Станах нескопосано от пода, грабнах кърпата от умивалника и затърках с нея косата си, докато банята се въртеше около мен.

Затворих очи и пред мен изплува друго място, друга прогаряща вълна от ярка светлина и жега. Протегнах ръка и се хванах за празния лост, от който бях измъкнала кърпата.

Щом докоснах тънката метална пръчка, камшичен удар от статично електричество се стрелна нагоре по ръката ми, карайки косъмчетата по нея да настръхнат. Докато стигне до тила ми, в черепа ми вече се разливаше вълна от сила. Мощна светлина озари банята зад затворените ми клепахи и разбрах, че трябва да спра.

Ала не спрях.

Подръпнах сребърната нишка в съзнанието си, прекарвайки я през всеки свой нерв и хилядите осветени, блещукащи пътечки из тялото ми. Синкавобялата горещина, досущ като сърцето на пламък, прогори тъмните ми мисли. Вкопчих се в познатото чувство, стрелкащо се в мен като

необуздана светкавица. Жиците в стените зажузаха в отговор.

Мога да го контролирам – помислих си. Не аз бях отговорна за случилото се.

Накрая миризмата на прогорена стена ме принуди да пусна металния лост. Долепих длан до нагърчените от горещината протрити тапети на цветя и прогоних силата си от нажежените кабели, охлаждайки изолацията, преди да се възпламенила. Неразбираемото бръщолеване на телевизора прекъсна за миг, а сетне продължи.

Мога да го контролирам. В онзи момент не бях уплашена, нито дори разгневена. Не бях загубила контрол.

Вината не беше моя.

– Сузуме?

През малкото дни, от които познавах Роман, тихият му, кротък глас бе пресеквал едва броени пъти – от гняв, от тревога, като предупреждение. Но ето че сега долових непозната нотка в него. Сякаш за пръв път допускаше страх да подчини тембъра му.

– Трябва да видиш това – провикна се той. – Веднага.

Съблякох съсипаната си блуза и я хвърлих на боклука, после пак избърсах лицето си с изцапаната кърпа, пращайки и нея в кофата.

Потникът ми не беше толкова изпокъсан и мърляв, но не можеше да ме предпази от влажния хлад, който бълваше климатикът над прозореца. Закуцуках на строшените си токчета, съзнавайки, че цепнатият заден шев на полата ми се прокъсва още повече с всяка следваща стъпка. Не ни остана време да си намерим по-удобни дрехи за път. Но така поне изглеждах толкова разбита, колкото и се чувствах.

– Какво има? – прогрячих.

Роман стоеше пред телевизора, с разпиляна по челото тъмна коса. Заел бе обичайната си поза: стиснал ръка в

юмрук, опрял кокалчетата ѝ в устата си и свъсил умислено вежди. Съзирайки го да крои поредния си план, се усетих малко по-спокойна. Поне едно постоянно нещо имаше в цялата тази бъркотия.

Той не отговори. И Приянка не се обади от мястото си на леглото, вперила взор в телевизора. Беше изхлузила калъфката на една възглавница и притискаше с нея раната над лявото си око, за да спре кръвотечението. Ръкавите на жълтата ѝ копринена рокля бяха съдрани и цялата бе наквасена с пот, кръв и нещо друго, вероятно бензин. Татуировката на звезда върху китката ѝ изпъкваше дори на фона на бронзовата ѝ кожа. Докато се взираше в премигващия телевизор, се мъчеше да зареди откраднатия пистолет със свободната си ръка.

– Просто... гледай – каза безизразно Роман, кимвайки към телевизионния екран.

Водещата беше бяла жена на средна възраст. Яркорозовата ѝ рокля никак не се връзваше с тревожното ѝ изражение.

– В момента следователите претърсват местопрестъплението, а междувременно продължава издирването на пси-субекта, отговорен за смъртта на седем души. Специалистите бавно идентифицират жертвите...

Жертвите.

Белият шум се завърна в ушите ми. С гълчето на окото си видях как Роман се обърна да улови реакцията ми и леденосините му очи дори не трепнаха, щом екранът започна да се изключва и включва в тон с ускоряващия ми се пулс.

От телевизора ме зяпаше собственото ми лице.

Не... не. Разиграваше се нещо странно. Думите, които течаха в долния край на екрана, гледната точка, от която представяха видеоматериала отново и отново – имаше нещо гнило.

Смъртта на седем души.

– Нужна ми е горелката – скалъпих аз.

Аз бях виновна.

– За каква горелка говориш? – попита Приянка. – Онази, която ти взе, се развали...

Нямах време за това.

– Онази, която ти намери в кабинета на собственика... и по една *случайност* забрави да споменеш.

Тя отвори уста да възрази.

Прекъснах я, преди да се е обадила.

– Усещам заряда на батерията ѝ в джоба на якето ти.

Всички онези хора... мъртви...

Роман се обърна и тръгна към бюрото, където другата тийнейджърка бе захвърлила съсипаното си дънково яке.

Не. Мога да го контролирам. Не съм била аз. Не съм била аз.

Ръцете ми се свиха в юмруци. Електрическите жици пред мотела сякаш ми зашепнаха в потвърждение.

Не бях убила всички онези хора. Трябваше да поговоря с някого, който ми вярваше – който би се застъпил за мен. Ако се наложеше, щях да изтръгна насила телефона на Приянка.

– Стига де! – измрънка му Приянка. – Това е абсурдно. Знаеш, че мога просто да го изключю...

– Но *няма* – прекъсна я рязко Роман и ми подаде стария телефон с капаче, забивайки многозначителен поглед в мен. – Кажи ми, че е човек, на когото би поверила живота си.

Кимнах. Нямах нито капка съмнение.

Знаех едва три телефонни номера наизуст и собственикът на само един от тях вероятно щеше да ми вдигне още на първото позвъняване. Ръцете ми трепереха толкова силно, че ми се наложи да го въведа два пъти, взирайки се в мал-

кия черно-бял екран, преди да натисна НАБЕРИ.

Роман изгледа студено Приянка и тя му отвърна с пламнали очи. Реших да им обърна гръб, не можех да понеса несигурността им, а и не желяех да виждат моята.

Задъхан глас вдигна още на първия сигнал свободно:

– Ало, Чарлс на телефона...

Думите избухнаха от мен:

– Не е вярно. Приказват лъжи. Не се случи така! На видеоматериала изглежда, сякаш...

– Сузуме? – прекъсна ме Дунди. – Къде си? Добре ли си?

– Знаех си! – разряза въздуха с ръце Приянка. – Звъниш на някое от правителствените си другарчета, нали? Наистина ли толкова са ти промили мозъка? Проследяват обаждането!

– *Знам* – озъбих ѝ се аз.

Съществуваше риск, но Дунди със сигурност щеше да измисли нещо. Щеше да ме посъветва с кого да говоря. Той знаеше всичко, а вече познаваше и големите клечки. Представях си го съвсем ясно в кабинета му във Вашингтон, пред онзи огромен прозорец с изглед към новоизградения Капитолий.

Представях си и други неща. Камерите по тавана, дебнещи всяко негово движение. Проследяващото устройство, което носеше вместо часовник. Охранителния отряд пред вратата му.

Годините на примирение, на „да, добре, разбира се“ се блъснаха с бясна скорост в мен. Напорът на прозрението почти ме остави без дъх – чак сега проумявах, че всяко едно съгласие от миналото бе допринесло за този момент.

– Искам да се успокоиш и да ме изслушаш внимателно – нареди ми с остър тон Дунди. – Къде си? От безопасно място ли ми звъниш? Някое скривалище?

Неприятно чувство се вкорени в дъното на съзнанието ми, изпращайки студена тръпка надолу по гръбнака ми. Думите се заизливаха от мен и колкото и да се мъчех да ги спра, да ги усмиря поне, да ги подреда, те продължиха да се низят в безсмислена тирада.

– Кажи на всички, че не бях аз. Той опита да... Онези хора ме спипаха, преди да се измъкна... не знам как е станало. Било е погрешка... при самозащита.

Тогава обаче си спомних гласа на Роман, как бе произнесъл тихо в тъмния камион: „За нас не съществува самозащита“. Истинността на твърдението му внезапно се избистри в съзнанието ми.

Нямах такова законово право. Една част от мен бе разпознала опасността в новия закон, когато правителството го издаде предишната година, но тогава ми се стори толкова абстрактен – основателен дори.

Хората с пси-способности можеха да ги използват като оръжия, да впрягат смъртоносната им сила. Битката между обикновен човек и такъв с нашите умения винаги щеше да е неравна. Правителството бе наложило правила против посегателствата над нас. Бяхме защитени от закона. Затова бе справедливо да защити и останалите по един или друг начин. Все пак от личен опит знаех, че не всеки пси-субект е добронамерен, а и гневът заради някогашните издевателства над нас продължаваше да тлее.

Всеки ден живеехме на крехкия ръб на цивилизоваността и сътрудничеството с временното правителство. Единственият компромис беше да работим заедно, защото другият вариант изобщо не бе за предпочитане. Не биваше да допускаме някогашния хаос отново, защото той щеше да принуди правителството да обяви лечението не за избор, а за едничкия начин да се пресегнем към бъдещето си. Тогава вече всичко щеше да е загубено – тази граница начер-

тахме заедно преди години.

Пулсът ми наново се ускоряваше и по тила ми избиваше пот.

Дунди ми нареди със спокоен и ясен тон:

– Отиди в най-близкото полицейско управление или контролно-пропускателен пункт и се предай. Позволи им да ти сложат белезници, за да са сигурни, че няма да им навредиш. Интересува ме само *безопасността* ти. Разбираш ли?

– Какво? – съумях да изрека едва-едва.

Цялото ми тяло, същността ми се сгърчи при мисълта да се предам и да ме отведат с белезници. Нямахше логика. Дунди знаеше какво е чувството да те затворят зад ограда от бодлива тел, да те захвърлят на милостта на стражи и войници, които ни мразеха и се страхуваха от нас. Той ми обеща – *всички* обещаха, че повече никога, за нищо на света нямаше да се върнем там.

Пластмасата изпука под натиска на ръката ми. Опитях да съсредоточа погледа си в избелелия десен на тапета, но той постоянно се размиваше пред очите ми.

Няма да им се предам.

– Ситуацията е сериозна – произнесе предпазливо той. – *Изключително* важно е да се вслушаш в съвета ми и да...

– Не! – прогрячих с болезнено гърло. – Какво те прихваща, по дяволите? Искам да говоря с Ви. Къде е? Дай й телефона, извикай я, направи каквото трябва!

– Тя е в командировка – уточни Дунди. – Или остани на място, Сузуме, и ми кажи къде е това, или намери някое убежище, където да се предадеш.

Притиснах ледена ръка към очите си и вдишах пресекливо.

– Чу ли ме? – попита Дунди с премерения тон, който използваше на всяко съобщение, на което го канеха да говори.

Май такъв беше животът ни вече. Равен. Стабилен. Покорен. Не ни бе позволено да се ядосваме, да заплашваме и дори да се държим така, че някой да ни сметне за заплаха.

За пръв път през всичките тези години, откакто познавах и обичах Чарлс Мериуедър... изпитвах омраза към него.

Ала в следващия момент пак чух думите му през жуженето на гнева в главата ми:

Някое скривалище.

Намери някое убежище.

Чу ли ме?

Роман ме докосна по рамото и от пръстите му ме удари слаб ток. Обърнах се назад и той посочи телефона с извинителен поглед. Зад него Приянка дори не се помъчи да прикрие напрегнатия си стон.

– Добре – отговорих в слушалката. – Добре. Разбрах те.

Беше прав. Не знам защо не се сетих по-рано. Намирахме се що-годе близо до мястото, за което загатваше, ако успееш да се промъкна незабелязано покрай камерите и дронете, следящи пътищата, щеше да ми отнеме само половин ден. Дори по-малко.

Ще ме чакаш ли там? – Думите се изнизиха през съзнанието ми, всяка следваща по-приглушена и плаха от предишната. – *Грижа ли те е изобищо?*

Преди някой от двамата ни да е казал друго, натиснах бутона за прекъсване на връзката.

Приянка скочи от леглото на дългите си крака и грабна телефона от ръката ми. Разби го на парчета в пода и извади батерията и СИМ картата му, мърморейки:

– Ще използва тя последния ми телефон, за да звънне на проклетото правителство! Не ти трябва просто помощ, трябва ти цялостно препрограмиране. *Депрограмиране.*

– С кого говори? – попита Роман, вперил пронизителен поглед в мен. – На какво му отвърна с „добре“?

През изминалите дни можех да умра по хиляди различни начини, от хиляди различни рани. И ако се бях научила на едно-единствено нещо, то беше да потискам страха поне, колкото да оцелея.

В мрака на човек му е необходимо да вижда само колкото е обсегът на фаровете му. Продължаваш ли напред, и това е достатъчно.

– Нужна ми е кола – заявих им спокойно.

Отидох до прозореца и дръпнах пердето, за да огледам вариантите. Не можех да използвам онази, която бяхме откраднали накрая. Двигателят ѝ беше на доизживяване, а и бензинът ѝ свършваше. В никакъв случай нямаше да ме закара до необходимото място.

Но да открадна някоя от паркинга или близките улици... Ужасно бе отново да се чувствам толкова отчаяна. Може и вече да ме бяха обявили за престъпник, само че това не ми даваше основание да извърша истинско престъпление.

– На *теб* ти трябва кола – вирна вежда Приянка, – или на *нас*?

Обърнах се към тях, докосвайки ключицата си. Проследих с пръсти грапавия ръб на новата си, почти зараснала рана. Може би заради нея не ги бях намесила в плановете си – макар че още от мига, в който всичко избухна, не се бяхме разделяли. Онова място не се пазеше в тайна безпричинно, дори от повечето пси.

– Вие не сте намесени – поясних. – Не разполагат нито с лицата ви, нито с имената ви.

– Да, но колко време ще е така?

Приянка се извисяваше над мен и донякъде ѝ завиждах за силата и увереността, които ѝ придаваше ръстът, въпреки че гръмкият ѝ глас бе принизен до шепот. Въпреки че изглеждаше като сгазена от камион.

Всъщност...

Направих гримаса. Почти това се беше случило.

– Тези хора, които и да са били, очевидно си знаят работата. Трябва ти помощ.

Приянка махна към телевизора и аз претоварих с поглед електрическата му верига. Кървавата картина угасна с рязко изпращяване.

– Е, браво, това си беше доста драматично, както и загубата на работещ телевизор, който можехме да продадем, за да си купим бензин, но ти си си ти – отбеляза Приянка. – Повече ме притеснява, че не чух контрааргумент от твоя страна.

А мен пък ме притесняваше, че изобщо очакваше да ѝ представям аргументи.

– Ще се справя и сама – настоях аз. – Вие спокойно можете да се омитате.

Роман се намръщи. Вдигна ръка към мен. И я пусна, преди да е достигнала рамото ми.

– Помисли си хубаво. От логична гледна точка. Не ни познаваш добре и вероятно ни нямаш доверие, което е разбираемо...

– *Не* е разбираемо! – възрази Приянка. – Страхотни сме и нито веднъж не сме пробвали да те убием. Какво повече искаш от нас?

Истината – помислих си гневно. Не можех още дълго да се преструвам, че им вярвам.

– ... но съм сигурен, че и ти си го осъзнала. Тримата избягахме заедно. По всяка вероятност ще приемат, че сме заедно – поне в началото, защото така имаме по-големи шансове.

Няма да им се измъкна толкова лесно – помислих си, борейки се с неприятното усещане в стомаха си, донесено от прозрението. – *Освен ако не ги преборя, за да им избягам.* Имаха желание да ми помогнат, но само защото се на-

дядо да изкопчат нещо друго от мен. Каквото и да целяха, бяха успели да ми сложат кайшка. И всеки път, когато поне-чех да избягам, скъсявах повода.

– Тогава не е ли по-разумно да се разделим? – не отстъпвах аз. – Да ги заблудим и да ги принудим да разпръснат силите си?

– Звучи логично – призна Роман, – но е по-ползотворно да останем заедно, поне докато си изясним какво се е случило реално. Така всички разполагаме с по още два чифта очи, които да ни пазят гърбовете. И с по още два чифта ръце, които да търсят храна.

– И още две гърла за хранене – добавих. – Двойно по-голям риск да ни видят.

– Все едно знаеш какво е да живееш в бягство – врътна очи Приянка. – Може би си чела за това в специалните доклади? Или пък някое хлапе е излязло на сцената по време на някоя от официалните ви речи и е разказало сърцераздирателната си история? Проля ли няколко крокодилски сълзи пред камерите, за да я продадете?

Всички мускули в тялото ми се напрегнаха до болка. Едва изрекох отговора си:

– Нямам потребност да ми разказват. Отлично знам какво е да...

– Не вярвах, че могат да програмират чувства в правителствените работи – прекъсна ме тя.

Вдишах отривисто през зъби, в гърдите ми се събираше чист, непреодолим гняв. Огънят сякаш се захранваше сам. Надигаше се в мен, докато не усетих, че мога да го избълвам през устата си, изпепелявайки мотелската стая по-бързо от всеки Червен.

– *Прия!* – Гласът на Роман беше тих, но и той като острието на наточен нож не се нуждаеше от мощ или ярост, за да пореже надълбоко. – Достатъчно.

Подигравателната извивка на устата ѝ се стопи. Погледът ѝ се плъзна бавно настрани.

Аз се обърнах в другата посока, позволявайки на гнева и болката да се превърнат пара, за да ги издишам.

– Не знаеш нищо за мен – процедих с едва сдържана ярост.

Момичето също си пое дъх и отметна дългата си коса през раменете си. Сетне каза с видимо усилие:

– Извинявай. Права си.

Очите на Роман се стрелкаха помежду ни.

– Трябва да приключваме тук и да потегляме. За предпочитане в следващите трийсет секунди.

Въздъхнах шумно през носа, мъчейки се да скалъпя набързо някой аргумент против. Само дето не грешаха. Когато те преследваха, бе по-разумно да останеш в сигурността на групата, да има кой да ти пази гърба, вместо сам да се бориш с опасностите. Бях го научила по трудния начин. Както и че понякога истинската опасност идваше от хората в собствената ти кола, а не от света извън нея.

Не мога да ги заведа там – помислих си. – Не бива да рискувам.

Ако продължавах да ги отблъсквам, щяха да се досетят, че съм ги надушила, и щяха да ми попречат да им се измъкна. Приятка държеше доказателството за невинността ми... и много добре го знаеше. Докато отказваше да ми го предостави, се налагаше да се навъртам около тях или да рискувам да изляза пред света с моята собствена дума срещу видеоматериалите и свидетелските показания.

Исках да разбера кой е отговорен за всичко. Нуждата ме прогаряше като нажежена жица, пареше тялото ми, трупайки още и още енергия. Ако ги отведях в Убежището, се излагах на риск. Така залагах не само своя живот на карта. Но тук се случваше нещо, нещо по-голямо, отколкото можех

да си представя. Ето защо, ако исках отговори, трябваше да приема риска и да намеря начин да го овладее.

И още нещо, което принудително научих преди години: светът никога не се оказваше толкова елементарен, колкото те заблуждаваше, че е. Понякога суровият външен вид криеше топло сърце, намереното семейство можеше да ти стане по-скъпо от родното... и дори най-сигурното убежище можеше да се превърне в капан.

– Добре – отговорих накрая. – Трябва *ни* кола. Аз ще кара.

Пък и там, където отивахме, имаше човек, способен да се погрижи за опасните им спомени – и да гарантира, че няма да запомнят пътя до Убежището.

ПЪРВА ГЛАВА

Три дни по-рано

НЕ СПРЯХМЕ С КОЛАТА НИТО ВЕДНЪЖ. НИТО за бензин, нито на знаците и светофарите.

Ярка слънчева светлина се изля през прозореца до мен, заличавайки думите, които се преструвах, че чета от екрана на мобилния си телефон. Двигателят изръмжа тромаво и нова вълна бензинови пари потвърди, че бавно набираме скорост. Стърженето на гумите в асфалта още не бе достатъчно шумно, че да заглуши сирените на полицейския ескорт, нито възгласите на хората с лозунги, наредени по банката на магистралата.

Нарочно не ги поглеждах. Тонираните стъкла ги превръщаха в сенки, тъмно петно от омраза, в периферното ми зрение: мъжете с пистолети, жените с ненавистни плакати, цели семейства с мегафони и всички онези остроумни, безмилостни лозунги.

Светлините на полицейските коли проблясваха в ритъм с ядните им възгласи.

– Бог!

Червено.

– *Мрази!*

Синьо.

– *Изродите!*

– Е – обади се Мел, – поне никой не може да ги обвини в оригиналност.

– Извинявайте, дами – намеси се от шофьорската седалка агент Купър. – След десетина минути пристигаме. Ако искате, да усиля музиката.

– Няма нужда – отвърнах, оставих телефона в скута си и склучих ръце върху него. – Не ме притесняват.

Картечното прищракване по клавиатура от съседната седалка внезапно секна. Мел вдигна очи от лаптопа върху коленете си и сбърчи чело.

– Няма ли си тези хора по-важна работа? Като се замисля, май не е лоша идея да изпратя вербувач тук, може пък да привлече доста от тях на наша страна. Интригуваща история би се получила, нали? От омраза до... приемственост. Не, не звучи добре. Но все ще го измъдря. – Тя взе телефона си от седалката помежду ни и продиктува в него: – Бележка: програма за реформиране на протестиращи.

Както се бях уверила вече – също както и агенти Купър и Мартинез очевидно бяха – най-разумно бе да оставяме Мел сама да стига до определени решения, вместо да предлагаме своите.

Колата избуча и се разтресе, стъпвайки на по-грапава настилка. Възгласите се усилиха и ми се наложи още по-старателно да отклонявам вниманието си.

Не бъди страхливка – смъмрих се. Вече нямаше какво да ми сторят, не и докато бях обградена от бронирано стъкло, агенти на ФБР и полицаи. Ако продължавах да извъръщаме взор от тях, нямаше да повярват, че сме достатъчно силни да им се опълчим.

Преглътнах тежко и пак надзърнах през прозореца. Ле-

кият ветрец развяваше строителните маркировъчни знамена, разположени по границата между лентите с движение на север и на юг. Бяха в същия нюанс на оранжевото, като защитните прегради около работниците, изливащи новия асфалт.

Няколко от мъжете и жените спряха работа и се облекнаха на бетонната бариера да погледат автоколоната ни, някои се размахаха радостно. Вдигнах инстинктивно ръка и им се поусмяхнах. Само след секунда, достатъчно време, за да се засрамя, си спомних, че те не ме виждат.

Зад тънката преграда от тъмно стъкло бях невидима за тях.

Долепих върховете на пръстите си до топлия прозорец с надеждата работниците да ги забележат подобно на пет малки звезди. Ала накрая и работниците като всички останали изчезнаха в далечината.

„Да върнем Америка в правия път!“ беше една от първите кампании на Мел за временното правителство, установено и регулирано от Обединените нации, кампания, сформирана, още когато Мел била нова в отдела „Връзки с обществеността“ на Белия дом. Така оповестяваха откриването на нови работни места, докато в същото време обещаваха, че пътищата ще престанат да поддават под гумите на автомобилите, режимът на бензина рано или късно ще приключи и няма да има повече фатални инциденти, като онзи с рухналия мост в Уисконсин – не и с арматура от нова американска стомана. Успехът на кампанията се разгласяваше във всяка вечерна новинарска емисия: безработицата спадше, а раждаемостта се повишаваше.

Цифрите бяха простички, реални символи, в които хората се вкопчваха и издигаха победоносно като трофеи. Но те не отразяваха чувството през последните години – онова всеобхватно усещане, че животът наново се разгръща пред

нас, запълвайки дупките, оставени от загубените деца.

Хората, преселили се в големите градове в отчаяно търсене на работа, лека-полека се връщаха по малките градове и предградията. Нови ресторанти отваряха врати. Коли посещаваха бензиностанциите в разпределените си дни. По закърпените магистрали пак плъзваха камиони. Хората се разхождаха във възобновени паркове. Кината замениха старите филми с нови.

Промените пристигаха бавно, колебливо – като първите танцьори на празен дансинг, чакащи да видят дали и някой друг ще се престаши да излезе.

Преди почти пет години, когато минавахме по същия този маршрут, в градовете по пътя ни цареше болезнена пустота. Паркове, домове, магазини, училища: всички бяха изпразнени и обгърнати в потискащо мръсно сиво. Изоставени като спомени, чезнещи в нечия памет.

Правителството някак бе успяло да възвърне пулса на страната. Пулс, който прескачаше и се учестяваше в мрачни, смутни времена, но иначе беше стабилен. Донякъде.

Всъщност мен не ме засягаше толкова, колкото обикновения работник. Не ми позволяваха да правя почти нищо, докато не завърших новото задължително училище. Президентът Круз заяви, че било важно да дам пример на другите пси, да им демонстрирам, че няма изключения. Но дългото чакане ме измъчваше, омръзваше ми да решавам математически задачи, на които Дунди ме беше научил още преди години в онзи раздрънкан миниван, да изучавам история, чиито събития сякаш се бяха случили в съвършено друга страна, и да наизустявам новите правила за всички пси.

През цялото това време на Дунди и Вида им позволяваха да вършат истинска, полезна работа. Влизаха зад затворени врати, присъстваха на срещи, пращаха ги на мисии и очаквах скоро съвсем да им загубя дирите, да ме откъснат

от тях завинаги.

Но беше само въпрос на време да ги настигна. Ако продължавах да се доказвам, да ходя там, където ме изпратеха от правителството, да изговарям думите, които искаха да чуят от мен, и аз щях да напредна постепенно. Някой явно бе забелязал потенциала ми, защото ме възложиха на Мел и оттогава пътувахме заедно.

– Знаех си, че пак ще излязат по улиците след обявяването на новата програма за обезщетения – коментира агент Мартинез. – Хората никога не са доволни.

След четиригодишни опити Дунди и Съветът на „Пси“ най-сетне успяха да прокарат плана си за компенсации във временния Конгрес. Всички семейства, засегнати от ОМИН, можеха да кандидатстват за възстановяване на домовете им и опрощаване на дълговете им. Банките бяха поставили под възбрана множество къщи по време на финансовата криза, породена от бомбардировката над стария Капитолий във Вашингтон и задълбочена след смъртта на милиони деца и настъпилата безработица вследствие на тежкия удар по бизнес сектора.

Когато подложиха плана на гласуване и го *приеха*, ме изпълни нова надежда и целеустременост. Научавайки положителния резултат, аз се разплаках. От толкова години изпитвах напрежение в гърдите си, че вече бях свикнала с болката. В онзи момент обаче най-сетне долових как те се освобождават. Сякаш вдишвах първата си глътка въздух от години.

Справедливостта изискваше време и в някои случаи дори саможертва, но с упорита работа и постоянство наистина беше постижима. Загиналите деца и онези от нас, които тикнаха в нечовешките лагери, никога нямаше да бъдат забравени и заметени под килима. Дори надзирателите най-накрая попадаха в съда, където всички се надявахме да

бъдат подведени под наказателна отговорност. Заслужаваха да разберат какво е да си зад решетките.

Чакаше ни още много работа, но и това бе добро начало. Трамплин към възможността да искаме – и да получаваме – повече. С тази победа в ръцете си Дунди вече се опитваше да отклони правителствените субсидии за изследователска дейност от „Леда Корп“, която, по мнение на всички пси и семействата им, не заслужаваше да оцелее след чистката на правителството на Грей заради главната ѝ роля в разработването на химическия агент, причинил мутацията.

– Всичко идва оттам, че трябва да информираме населението за затварянето на пътя поне няколко дни предварително – поясни агент Купър. – Изискваме от градовете да ни подсигурят безопасен маршрут, а това е като сигнален огън за тези приятелчета тук. Няма значение дали в колата си ти, или някой друг правителствен служител.

В плътната редица от протестиращи край шосето се появи пролука. Леко отдалечени от шумната тълпа, скупчени в малка групичка, стояха шепа мъже и жени с лозунги в ръцете. Гледаха ни мълчаливо с мрачни изражения на лицата. Колата ни прелетя покрай тях и се наложи да извърна глава назад от седалката си, за да прочета посланията им.

КОЙ ДЪРЖИ ДЕЦАТА НИ? Един мъж завъртя лозунга си към мен и по гръбнака ми се спусна ледена тръпка. На него пишеше: ИЗЧЕЗНАХА, ЗАБРАВЕНИ ОТ ООН. Под гневните думи имаше стари училищни снимки на деца.

Обърнах се напред.

– Това какво беше?

Правителството се стремеше да разкрива самоличността на неприбраните от семействата си пси и да им намира нови домове – ако можеше да се вярва на официалните доклади, всички деца вече бяха идентифицирани. Знаех, че след затварянето на лагерите известен брой пси бяха избя-

гали, избирайки да живеят така, вместо да се върнат при семействата, които ги бяха зарязали. Но ми се струваше малко вероятно родители, отблъснали децата си, да излязат на магистралата с лозунги, умоляващи за отговори.

– Тук са заради проклетите си конспиративни теории – поклати глава агент Мартинез.

Разбира се. Как не се сетих? Напоследък предаваха доста новинарски видеоматериали за последната паникьорска кампания на хората от Стража на свободата – че множество деца с пси-способности били отвлечени от враговете ни, които възнамерявали да ги използват срещу Америка.

За жалост, слуховете май нямаше да отшумят скоро. Джоузеф Мур, бизнесменът, конкурирал се на изборите с временния президент Круз, доста безразсъдно цитира едно от любимите искания на Стража на свободата – за задължителна военна служба за всички пси – и рейтингът му скочи мигновено. Сега говореше по сценарий на Стражата. Хората зад гърба му вероятно пускаха историите като метеорологичен балон, за да проверят нагласите и да съставят подобаващо следващата му реч.

– Но онези снимки... – подхванах.

Мел поклати отвратено глава.

– Това е нова тактика на Стражата. Взимат снимките от интернет и наемат актьори да всяват сред народа съмнение и страх, че правителството не си върши работата. Но ние поне знаем, че е точно обратното.

Кимнах свъсено.

– Извинявайте. Просто ме хванаха неподготвена.

Опрях слепоочие в прозореца, а след малко приближихме поредната група протестиращи.

– О, боже! – възкликна агент Купър, привеждайки се напред да погледне през предното стъкло. – Тези пък какви са?

Лозунгът се разгърна от пешеходния мост пред нас, подобно на вехто знаме. Държаха го двама мъже и щом съзрях познатите ми до болка сини ленти с редица бели звезди, вързани на ръцете им, ме побиха тръпки.

ЖИВОТ, СВОБОДА И ИЗТРЕБЛЕНИЕ НА ИЗРОДИТЕ.
УБИЙСТВО Е САМО АКО СА ХОРА.

– Колко очарователно – врътна тъмните си очи Мел, докато минавахме под моста.

Потрих с пръст горната си устна, взех телефона си и написах до последния номер, с който си бях разменяла съобщения: **ЩЕ ДОЙДЕШ ЛИ ДНЕС?**

Забих поглед в екрана, очаквайки отговора. С периферното си зрение мярнах отражението от слънчевите очила на агент Купър, който вдигна очи, за да ме наблюдава в огледалото за обратно виждане. И бездруго светлата му кожа бе преbledняла още повече след сблъсъка ни с последния лозунг.

Агент Купър обаче нямаше повод за тревога. Нямаше опасност да избухна в сълзи и да му създам работа. Половината от отровата, която тези хора бълваха с лозунгите, радиопредаванията и новинарските си емисии, беше просто куп лъжи, а останалото звучеше нелепо. „Изрод“ беше остаряла обида, а и понякога чуваше ли човек някоя оскърбителна дума толкова често, тя започваше да губи въздействието си. Или просто след време кожата му загрубяваше. Сърцето ми вече не беше толкова ранимо като преди – бяха закъснели с този удар.

Преглътнах буцата в гърлото си, стисвайки телефона в ръка.

Ако са хора...

Покашлях се отново и отправих поглед през прозореца.

Групата протестиращи беше по-малобройна тук, но се разрастваше след строителната зона.

– Всеки има право на известна доза глупост, но те май злоупотребяват с тази привилегия.

Мел се засмя тихичко и се пресегна да прибере един кичур коса, измъкнал се от кока ми.

– И все пак е добре да докладваме – каза агент Купър, сваляйки едната си ръка от волана, за да побутне агент Мартинез. – Не представляват директна заплаха, но е необходимо да знаят, че малко остава да престъпят границата.

– Съгласен – отвърна агент Мартинез. – Трябва да започнем да документираме всяко събитие, колкото и незначително да изглежда. Да събираме данни за нарушителите.

– Всъщност – намеси се Мел, протягайки ръце назад да поприглади собствения си кок, – на мен ми се струва най-разумно да не подклаждаме огъня. Те тъкмо това искат; попречим ли им, ще си измислят някоя история, че нарушаваме свободата на словото им. Нашата работа е да изваждаме наяве истината за пси и проверките на общественото мнение сочат, че се справяме отлично. Народът е на *наша* страна.

Това ми донесе поне малка утеха. Понякога имах усещането, че говоря на всеки и в същото време на никого. Не виждах отпечатък от думите си по лицата на слушателите ми – бил той добър или лош. Те просто ги поглъщаха. А дали ги осмисляха, това бе съвсем друг въпрос.

Пак надникнах към телефона си.

Нямаше отговор.

– Хубаво е да те предупреди, преди да стигнем – подхвана Мел, обръщайки се към мен на седалката си. Капка пот се търкулна по тъмната ѝ буза. Тя се пресегна да насочи струята хладен въздух от климатика към себе си. – Сутринта получих имейл от асистента на временния прези-

дент Круз, в който ни известяват, че ще се сдобием с някакъв нов език за речта ти. Не знам кога точно ще пристигне, така че може да се наложи да го добавя директно към телепромптъра.

Въздъгнах, без да ме е грижа, че може да прозвуча разглежено. Сигурно си давах сметка колко е дразнещо.

– Не им ли омръзна да човъркат речта ми? – Мразех да не ми остава време за репетиране на новия материал. – За какъв език по-точно се отнася?

Мел прибра лаптопа и очуканата ѝ кожена чанта опита да изплюе няколко от натъпканите вътре папки, за да му направи място.

– Просто някои подобрения, струва ми се. Знам, че вече можеш да изрецитираш речта си и на сън да те бутнат, но все пак хвърляй по едно око на телепромптъра.

Повтаряла бях различни версии на една и съща реч по-не сто пъти, на поне сто места – за произхода на страха и как пси се бяха завърнали в обществото без почти никакви ексцесии. Но фактът, че ми поверяваха все по-отговорни задачи, бе знак, че печелех доверието им. Нямахше да се учудя, ако ме използваша и през есента за официалните избори.

– Добре – казах. – Но...

По-скоро внезапното движение привлече погледа ми, отколкото самата жена. Тя се откъсна от групичката протестиращи по левия банкет на шосето. Дълга, провиснала сива коса, избеляла блуза на цветя, синьо парче плат с редица бели звезди, овързано около костенобялата ѝ ръка. Приличаше на нечия баба – с изключение на горящата бутилка в юмрука ѝ.

Знаех, че се движим бързо, че вероятно си въобразявам, но времето умее да се огъва около теб, когато иска да забележиш нещо.

Секундите забавиха хода си и затекоха в ритъм с бяга-

щите ѝ стъпки. Тя оголи зъби, подсилвайки злобната си гримаса, вдигна бутилката високо над главата си и я хвърли към колата ни с неразбираем вик.

Малката огнена бомба се пръсна върху асфалта и лумна с шумно свистене. Следите от бензин и химикали по шосето захраниха пламъка, който блъсна прозореца ми с достатъчно горещина и налягане, че да се пукне с пронизителен, изстрадал стон.

Колата кривна рязко надясно и предпазният колан се впи в гърдите ми. Протегнах врат, гледайки как пътят се изгубва зад златисточервена огнена стена.

– Добре ли са всички? – извика агент Купър и натисна газта.

Двете с Мел отново се залепихме за облегалката на задната седалка. Хванах се за дръжката на вратата за опора.

Една от полицейските коли пред нас направи рязък завои и включи сирените. Тълпата протестиращи се разпиля из близките гори и полета. Страхливци.

– Божичко! – каза Мел.

Неудържима ярост се разля в тялото ми, стисна вътрешностите ми, задращи ги. Разтресох се от безполезен прилив на адреналин. Онази жена можеше да рани друг протестиращ, Мел, агентите или някого от полицаите. Да *убие* някого от тях.

Изпепеляваща горещина се загърчи под кожата ми, придавайки форма на гнева ми. Остра химическа миризма обгори ноздрите ми.

Толкова лесно можех да сляза от колата и да намеря онази жена. Да я сграбча за косата и да я прикова за асфалта, докато дойдеха полицаите. Толкова лесно.

Зарядът от акумулатора на колата кипеше в очакване съвсем близо до мен. *Мислиш, че това е достатъчно да ме уплашиш? Че досега не са пробвали да ме убият?*

Доста бяха опитвали. Неколцина почти бяха успели. Но вече не бях жертва и нямаше да позволя на никого да ме превърне в такава отново, най-малкото на старица, решила да си поиграе на бомби с отвратителните си приятелчета.

Една самотна, охлаждаща страстите дума проникна в пламтящите ми мисли.

Недей.

Насилих се да се откопча от дръжката на вратата. Стиснах ръката си в юмрук и я отпуснах няколко пъти, за да освободя остатъчното напрежение. Онези желаеха точно това – реакция от моя страна, за да докажат, че всички сме чудовища, чакащи подходящия момент, за да изскочат от клетките си.

Не си струва. Никой от тях не заслужава гнева ти.

Движехме се напред и бе най-добре да зарежа миналото в собствения му мрак. В прахта му.

– Всичко е наред – пророних, когато реших да се доверя на гласа си, че ще прозвучи спокойно. – Нищо не се е случило.

– Това беше определение за *никак-не-е-наред* – отвърна Мел с пресекуващ глас.

– Ето я директната заплаха – каза агент Купър на партньора си, без да отлепя очи от пътя.

Обърнах телефона си, досега притиснат към бедрото ми, игнорирайки бясното туптене в слепоочията си. Въпреки гумения протектор екранът проблесна и угасна от струята електричество, която се изплъзна от единия ми пръст. Пуснах телефона обратно в скута си с надеждата да се включи отново.

По дяволите! Не го бях правила от толкова много време.

Накрая, след още една мъчителна секунда, екранът светна. Преглътнах през сухото си гърло и отворих на съобщенията. Последното ми още чакаше отговор.

– Останаха десетина минути – обяви агент Купър. – Почти пристигнахме.

Телефонът извибрира в ръката ми и аз подскочих. Найсетне...

Надзърнах надолу и пръстите ми залетяха по екрана, набирайки паролата.

НЕ УСПЯХ ДА СЕ ИЗМЪКНА. ИЗВИНЯВАЙ. ДРУГИЯТ ПЪТ?

– Ей, всичко наред ли е? – поинтересува се Мел и ме докосна по ръката.

Очите ѝ бяха топли, търсеци. Изпитах глупавата нужда да отпусна глава на рамото ѝ и да затворя клепачи, да се изолирам от света, докато не стигнем до дестинацията си.

Явно разтълкувала изражението ми, Мел побърза да добави:

– Да отложим ли събитието? Дори няколко часа може да са ти от помощ. Аз самата едва не получих инфаркт, така че не мога да си представя как се е отразила на теб тази случка.

Усмивката, която залепих на лицето си, бе толкова широка, че мускулите около устата ме заболяха.

– Не, добре съм. Наистина. Няма нужда да отлагаме. Пък и ако закъснеем с това събитие, ще си тръгнем точно в часа пик и може да изпуснем онова в Японското посолство.

Посолството отваряше отново Японски информационен и културен център и оттам ми оказаха честта да представя документален филм от японско-американски пси на име Кенджи Ота. Вълнувах се неимоверно, бяхме се срещали само веднъж, и то набързо, но сега от седмици чаках с нетърпение да опозная сроден човек, минал през почти същите трудности като мен.

– Може ли да преговорим графика за днес? – попитах. –

За да съм сигурна, че го знам.

Мел стисна окуражително китката ми.

– Невероятна си. Недоумявам как се крепиш в този ужас. Но говорех сериозно. Мога да поискам отсрочка.

Поклатих глава и сърцето ми прескочи при мисълта. Ако от правителствения Отдел за връзки с обществеността заподозряха, че стресът ми идва в повече, щяха да ме свалят от поста ми.

– Наистина няма нужда.

– Добре тогава – съгласи се Мел с едва доловимо облекчение.

Промяната в графика щеше да е жив кошмар за нея. Тя бръкна в чантата си и извади папка с днешна дата, изписана отгоре, после зачете програмата ни по часове.

Аз прибрах телефона в чантата си, мъчейки се да разсея напрежението, трупащо се в гърдите ми. Така притискаше ребрата ми, че очаквах всеки момент да ги пръсне и да оголи бъркотията в мен.

Дали не трябваше да му отговоря? Или само щях да го обезпокоя допълнително?

– В девет и половина деканът ще те представи...

Другият път? Изкушавах се да извадя телефона и да прочета наново съобщението от Дунди, само и само да се уверя, че не съм го разчела грешно. Умът ми нашепваше непрестанно тези две думи, сновеше около въпросителната в края им – малкия символ, който никога преди не бе съществувал в групичката ни.